

ANICA MROSE RISSI

DİLEK MEVSİMİ

1

Soru

Her zamanki saatini on dakika geçe geldi okul servisi; her zamanki durağına yanaştı, kapılarını açtı ve dışarı bir kız bırakıverdi. Kızın spor ayakkabıları yerdeki çakıl taşlarına değerken bir çıtırtı çıkardı.

Kız durdu, yokuştan gelen bir araba var mı diye sağına baktı, araba yoktu. Otobüsün yanıp sönmekte olan kırmızı ışıklarının önünden yürüyüp karşıya geçti. Yolun diğer tarafındaki yamacı hızla tırmandı, çimenli yamaç bitip de düzlüğe çıktığı anda adımları yavaşladı.

Otobüs bir sonraki durağına doğru homurdanarak yola çıkarken, kız dönüp de hiçbir arkadaşına el sallamadı. Büyük beyaz evin kapısına koşarak gitmedi, kapıya yaklaşırken gülümsemedi bile. Omuzlarını kamburlaştırdı, başparmaklarını

sırt çantasının askılarına geçirdi ve kendini içeride bulacağı şey için hazırladı.

Yakında bir dalda, iki tane kırmızı göğüslü sıvacı kuşu cıvıldıyordu. “Zavallı kız”, dedi kuşlardan biri. “Zavallı, talihsiz çocuk.”

Diğer kuş hoplayarak yanıştı: “İyi olacak.”

“Olacak mı gerçekten?” diye merak etti ilk kuş.

Başlarını öne eğip izlemeye koyuldular.

2

Ölmüşlerden Gelen Mesajlar

Lily tel sinekliği çarparak kapattı ve evin girişinde durdu. Nefesini tuttu ve bir tepki duymaya çalıştı ama onu karşılayan tek şey sessizlik oldu. Dudaklarını büzdü, sabırsız bir ata benzer bir ses çıkardı, sonra da sırf o kocaman sessizliği doldurmak için çantasını pat diye yere bıraktı.

Dört ay önce, eğer Lily kapıyı böyle çarpmış olsaydı ya azar işitir ya da ona devrilen gözlerle karşılaşırdı. Dört ay önce, Annesi ikizler okuldan döndüğünde meşgul bile olsa merhaba diye seslenir, atıştırmalıkların yerini söyler, sonra hemen yanlarına gelir ve günlerinin nasıl geçtiğini dinlerdi. Dört ay önce, Lily okul servisinden neredeyse hiçbir zaman tek başına inmezdi.

Dört ayda çok şey değişebiliyordu.

Lily sırt çantasını ayağıyla iterek kenara çekti ve mutfığa girdi. “Okulun son günü nasıl geçti?” diye sordu yüksek sesle

çünkü birinin bu soruyu sorması gerekiyordu ve etrafta annesinden kalan tek iz tezgâhta duran yarısı yenmiş kahvaltıydı. Lily lapalaşmış mısır gevreğini döküp kaseyi ve kaşığı lavabonun içine koydu.

“İyi geçti,” dedi, hafif ve rahat bir tavırla. “Salağın biri yangın alarmını çalıştırana kadar pek heyecanlı bir şey olmadı, sonra da alarm yüzünden otobüslere geç kaldık.”

Eski posta yığınının üzerinde şimdi yeni bir yığın daha vardı. Annesinin o gün en azından posta kutusuna kadar gitmiş olduğunun kanıtıydı bu. Lily posta yığınını karıştırdı. Çöp, fatura, çöp, çöp, başsağlığı mektubu, fatura... Hiçbiri açılmamış. Ve gizemli bir zarf: Lily Neff adına gönderilmiş. Lily mektuba bakakaldı, adresin üstüne yazılmış ismin değişmesini bekler gibiydi. Ona hiç mektup gelmezdi ki.

Mikado oyununda usulca bir çubuk çeker gibi zarfı yığının içinden aldı. Parmağını aralıktan geçirip zarfı yırtarken kalbi merakla çarpıyordu. Ancak göğsünde yükselen o heyecan kulesi aniden yıkılıverdi.

Zarftan çıkan formu geri dönüşüm kutusuna attı ve nasıl oldu da o posta listesine kendi ismi girdi diye düşündü. Kredi kartı şirketleri on bir yaşındaki çocukları tavlama çalışmıyor olsa gerekti.

“Atıştırmalık bir şeyler ister misin?” diye sordu kendine, sesi yine neşeli çıksın diye uğraşarak. Buzdolabını açıp seçenekleri nelermiş diye bir göz gezdirdi. Buzluğa ise bilerek bakmıyordu.

Lily’nin ikiz kardeşi Anders hastalanmadan önce okulun son günü demek (ki okulun son gününe ‘yazın ilk öğleden sonrası’

derdi Anders), buzlu dondurma demekti. Lily hep çilekli, Anders ise portakallı ya da misket limonlu dondurma yerdı. Ve hava soğuk da olsa yağmurlu da olsa, dışarıda, eski kuyunun kapağına oturup öyle yerlerdi buzlu dondurmalarını. Planları sevdiği kadar gelenekleri de seven Anders, buzlu dondurmayı alışveriş listesine eklemeyi hiçbir zaman unutmazdı ve Lily'nin yazın ilk öğleden sonrası başlamadan önce onlara dokunmasına izin vermezdi.

Eğer Anders hastalanmamış olsaydı, şu an yine gün ışığının altında buzlu dondurmalarını yiyor olurlardı. Anders yavaş yavaş tadına varırken, Lily kocaman ısırıklarla dalıyor olurdu dondurmasına. Gelecek haftalarının planlarını tartışıyor olurlardı. Lily buzlu dondurmanın tahta çubuğunu parçalayınca kadar kemiriyor olurdu, Andres de gülerdi ona, “koca kunduz seni,” derdi. Andres hastalanmamış olsaydı eğer; rıhtımda piknikler olurdu, radyoda beyzbol olurdu. Böcek ısırıkları, güneş yanıkları, badminton maçları ve film geceleri olurdu. Önlerinde uzanan koca bir mükemmel yaz olurdu.

Ama Anders hastalandı. Hastalandı ve öldü. Ve şimdi her şey farklı. Lily'nin yaz için büyük planları var yine de ama şimdi onları eve yakın bir yerlerde kurmak ve çok gizli tutmak zorunda.

Buzdolabının ortasında ümit verici gözüken bir fırın tepsisi gördü Lily ve folyo kağıdını aralayıp içine baktı. Belli ki yolun aşağısında yaşayan Connie Heanssler yine lazanya bırakmaya gelmişti. Lily lazanyayı dolaptan çıkarttı ve direkt tepside yemeye başladı.

“Mmm,” diye mırıldandı yerken, çünkü çok lezzetliydi. Ve çünkü Anders hastalandığından beri sağlıklı, büyümekte olan bir kıza yakışır şekilde iyi bir iştaha sahip olmaya özen gösteriyordu. İlk başta Anders ve Annesi bir de o hastalanacak diye endişe etmesinler diye yapıyordu bunu. Ama ikizi adına yemek yiyerek onu da beslemiş olamayacağını anladıktan ve annesinin artık Lily’nin ne yediğiyle, ne zaman yediğiyle ya da yiyip yemediğiyle ilgilenmediğini fark ettikten sonra bile, iyi olduğunu kanıtlamak Lily için önemliymiş gibi gelmişti.

Ağızına peynirle dolu üçüncü, dördüncü, hatta beşinci çatalı atarken, çiğnediği lokmalar eşliğinde pencereden dışarıyı seyretti. Yoldan geçen arabalar, sanki olması gerekenden çok daha hızlı ilerliyordu. Tam o sırada, bir araba ters yönde bisiklet kullanan kısa saçlı bir genç kıza korna çaldı.

Kızın adı Quinn’di. Lily kendi yaşına yakın çoğu çocuğu tanırdı, kızı da hemen tanıdı. Hem burası küçük, kırsal bir topluluktan oluşurdu; herkesin herkes hakkındaki her şeyi bildiği bir yerdi, ya da bildiğini sandığı. Ve anaokulundan yedinci sınıfa her çocuğun bir okulda, sekizinci sınıftan on ikinci sınıfa kadar ise diğer okulda olduğu düşünülünce, çoğu insanla eninde sonunda karşılaşılırdı. Quinn, bu sene Lily’nin okulunda değildi. O, lise birinci sınıfı bitirmişti. Lily bunun nasıl bir his olduğunu merak etmişti.

Quinn hızla pedal çevirirken, tişörtü rüzgârda arkasından dalgalandı ve şöyle bir Lily’nin evine baktı. Lily’nin midesinde tanıdık ama aynı zamanda yeni bir duygu yayıldı: korku. Zorlanarak yutkundu.

Eğer imkânsız bir hızda hareket edebiliyor olsaydı, Kirpi Sonic bir bulanıklığa dönüşseydi,

bir tabelaya “**KASK TAKMALISIN**” yazıp onu pencereden dışarı uzatır ve Quinn’i bekleyen korkunç şeylere karşı uyarırdı. Fakat bunu yapması mümkün değildi. Zira o yapana kadar genç kız çoktan gözden kaybolup gitmişti.

Gerçekten de saniyeler sonra Quinn yamacın en tepesine çıktı ve gözden kayboldu. Lily onun gölete doğru, saçlarında rüzgârla ilerleyişini hayal etti; bir sonraki yokuşu tırmanmak için tüm gücüyle pedal basması gerekmeden önceki o muhteşem an için uzun tepeden aşağı süzüldüğünü.

Lily ve Andres’in bu yamaçlarda bisiklet sürmesine izin verilmezdi, kask takıyor olsalar bile. İnsanlar çok hızlı araba kullanıyor, yollar da çok dar, derdi annesi. Yamaç yerine toprak yolda bir aşağı bir yukarı sürerlerdi bisikletlerini. O yoldan yorulduklarında da engebeli çimli yola geçerlerdi.

Lily, Quinn’in gideceği yere güvenli bir şekilde ulaştığını canlandırdı gözünde, ve her şeyin yolunda gideceğine dair kendini telkin etti.

Yiyebildiği kadar lazanyayı mideye indirdikten sonra geri kalanını buzdolabına koydu ve eşofman üstünü aramaya koyuldu. Hava şimdi öğle güneşi altında sıcaktı, ama Maine’de akşam soğuğu hızlı gelirdi ve Lily kalabildiği kadar uzun süre dışarıda kalmak istiyordu. Eşofman üstünü koltuğun arkasında düşmüş olduğu yerden kurtarıp alıyordu ki donakaldı.

Salon ve dikiş odası arasındaki kapı kapalıydı, ama Lily kapının arkasından annesinin sesini duyabiliyordu. Dikiş sesi

değil, annesi neredeyse hiçbir zaman normal çalışma saatlerinde çalışmıyordu artık. Dikiş makinesi sadece gecenin bir yarısı herkes uyurken vızıldıyor olurdu.

Annesi Lily'nin onun “telefonda konuşma sesi” olarak tanıdığı ses tonuyla konuşuyordu: biriyle aynı odada konuştuğundan biraz daha yüksek sesle ve biraz daha abartılı şekilde.

Lily kapıya yaklaştı ve duvarla kapı arasındaki aralığa gözünü dayadı, ama aralık gözetleyebileceği kadar geniş değildi. “Evet,” dediğini duydu. “Öyle mi?” Sessizlik. “Tam onluk bir hareket. Hayvanları hep çok severdi. Bütün varlıkları, hatta örümcekleri ve yılanları bile. Bebekliğinden beri onlara hep yumuşak ve nazik davranırdı.”

Annesinin ufaktan ağlıyor olduğunu duyabiliyordu Lily, ama aynı zamanda sesi mutluydu da, hayallere dalmış bir mutluluk. Lily ellerini sımsıkı yumruk yaparak tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. Daha da sıkı.

“Onun şimdi Barkly ile beraber olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor,” dedi annesi burnunu çekerek. “Biz yanında değilken yalnız olmadığı için mutluyum.”

Lily'nin fazla düşünmesine gerek yoktu, annesinin kimle konuştuğunu biliyordu. Lorelei, ölümlerle iletişim kurabilme yeteneğine sahip olduğunu iddia eden medyum. Lorelei, tam bir sahtekâr. Gerçek bir dolandırıcı. Saatine elli dolar alan bir yalancıydı.

Lily Lorelei ile ne tanışmış ne de sesini duymuştu. Kadının neye benzediğini bile bilmiyordu. Lily'nin hayal ettiği gibi

sihirli bir küresi var mıydı, kocaman küpeler ve şallar mı takıyordu, yoksa öyle medyumlar sadece filmlerde mi olurdu? Yine de ondan nefret ettiğini biliyordu. Andres ile ilgili anlattığı bütün o yalanlardan da annesinin o yalanlara tutunuşundaki çaresizlikten de nefret ediyordu. O telefon konuşmalarının annesini gerçeklerden koparmasından nefret ediyordu.

“Mimi hakkında bir şey dedi mi peki?” diye sordu annesi.

Lily can sıkıntısıyla burnundan soluyordu. Annesine medyumun bir sahtekâr olduğunu söyleyemezdi. Nasıl bildiğini açıklayamazdı. Gerçekleri duymak annesini sadece üzerdi, hem annesi inanmazdı ki ona. Lily’nin sırrını paylaşması imkansızdı.

Neyse ki onun tam olarak nasıl hissettiğini anlayabilecek bir kişi daha vardı. Eşofman

Üstünü beline bağladı ve o kişiyi bulmak için dışarı koştu.